

ONİKİ KARDEŞ

ONİKİ KARDEŞ

Mutlu Kaynak, Postfach 4546, D-6200 Wiesbaden

Yusuf'tan ne Öğrendik?

Yusuf'un on kardeşi
Onu pek çok kıskandı.

Araplara sattılar,
Yirmi gümüş aldılar.

Götürüldü Mısır'a,
Köle oldu orada.

Potifar'ın evinde
Sadık idi her şeyde.

Aşık kadın Züleyha
Attı ona iftira.

Çekemedi hiç onu,
Çünkü Yusuf doğruydu.

Potifar çok bağırdı,
Yusuf hapse atıldı.

Rüya gördü mahpuslar,
Tabirini sordular.

Yorumlayan Yusuf'tu,
Çünkü Rabbe sormuştu.

Sabır etti zindanda,
Vezir oldu sonunda.

Hikmet ile davrandı,
Bol bol buğday toplandı.

Sonra gelen kıtlıkta
Millet kaldı hayatta.

Yusuf Rabbe hamdetti,
Kendisini övmedi.

Kardeşleri geldiler,
Suçlarını bildiler.

Yusuf çabuk affetti,
Kötülüğü saymadı.

Bunlardan ne öğrendik?
Yusuf'tan ne ders aldık?

Yusuf korktu Allah'tan,
Oldu işi başaran.

Allah ile hareket
Getirir bol bereket.

Sevgili Çocuklar!

Size bu kitapta Yusuf isimli bir çocuğun hikâyesini anlatacağım. Yusuf daha çok küçükken annesi ölmüştü, bu yüzden Yusuf babasına büyük bir sevgiyle bağlıydı. O, babasıyla her şeyi konuşurdu, aralarında gizli, saklı diye bir şey yoktu. Kısaca, baba ile oğul arasında candan bir yakınlık vardı.

Yusuf'un babası Yakup da oğlunu çok seviyordu. Babası oğlunu sevindirmek için ona ancak prenslerin giyebileceği gibi gösterişli bir elbise hediye etti. Yusuf bu hediyeye o kadar çok sevindi ki, babasının kendisine gösterdiği sevgiden dolayı, eskisinden daha çalışkan ve uysal bir çocuk oldu.

Yusuf Allah'ı çok sevdiği için, kötülükten uzak durmağa çalışırdı. Yusuf'un kendisinden büyük on ağabeyisi daha vardı. Fakat onlar çok katı yürekliydiler ve sık sık kötü sözler söylerlerdi. Yusuf, kardeşlerinden gün boyunca duyduğu bu kötü sözleri akşam babasına üzümlere anlatırdı. Babası da onu teselli ederek, imanını kaybetmemesi için ona cesaret verirdi. Yusuf'un ağabeyleri, yaptıkları kötü şeylerden babalarının haberi olduğunu, onun Yusuf'u kendilerinden çok sevdiğini anladılar. Bu yüzden küçük kardeşlerine büyük bir kin duymağa başladılar. Öyle ki, Yusuf yeni ve rengârenk elbisesini giyip ortaya çıkınca, kıskançlıktan ne yapacaklarını şaşırıldılar.

Sevgili çocuklar, kin ve nefret çok kötü duygulardır.

İnsan bazen çok tuhaf rüyalar görür. Yusuf da bir gün böyle bir rüya gördü. Rüyasında kardeşleri ve kendisi bir buğday tarlasındaydılar ve biçilmiş buğdayları demet yapıyorlardı. Birden, onbir kardeşinin bağladığı demetlerin kendi demetinin etrafında halka olduğunu ve onbir demetin onun demetine eğildiklerini gördü. Onun bağladığı demet ise ortada dimdik duruyordu. Yusuf uyandığında rüyasını kardeşlerine anlattı. Onlar buna sinirlenerek: „Böylesi senin işine geliyor, kendini beğenmiş şey! Kendi kendine neler kuruyorsun?“ dediler.

Birkaç gün sonra Yusuf, yine buna benzer bir rüya gördü. Güneş, ay ve onbir yıldız ona doğru gelip önünde eğildiler. Yusuf kendi kendine bu rüyaların ne anlama gelebileceğini ve bunların ne kadar acayip olduklarını düşündü. Ertesi gün Yusuf ağabeylerine ikinci rüyasını anlatırken babası da yanındaydı. Ağabeyleri artık bu duruma daha fazla dayanamadılar. Kalpleri korkunç bir kinle doldu. Babasının da biraz canı sıkılmıştı. Bu çocuk gerçekten bu kadar çok kendini beğenmiş miydi? Herkesin kendi önünde eğileceğini mi düşünmüştü? Yusuf, babası ve kardeşleri, Tanrı'nın onlara bir şey söylemek istediğini bilemiyorlardı. Allah, imanlı Yusuf'u gelecekte büyük şeyler için kullanmak istiyordu.

Bir gün korkunç bir şey oldu. Yusuf'un ağabeyleri sürülerine geniş otlaklar aramak için uzaklara gitmişlerdi. Yusuf ise babasının yanında kalmıştı. Babası, diğer çocukları için endişeleniyordu. Yusuf babasının arzusu üzerine çok uzaklara giderek ağabeylerini aradı. Nihayet onları buldu. Ağabeylerini koyunlarıyla birlikte görünce çok sevindi. Babasından getirdiği haberi kardeşlerine bildirmek için acele etti.

Tuhaf, ağabeyleri onu tekrar gördükleri zaman hiç de sevinmediler. Tam tersine kızgın kızgın önelerine baktılar. Yusuf ne olduğunu anlayamadan ağabeylerinden bir kaçı onun üstüne saldırıp yeni elbisesini çıkardılar. Sonra zavallı kardeşlerini sürükleyerek, bir kuyuya attılar. Bereket versin, kuyuda su yoktu. Öz kardeşlerine karşı nasıl bu kadar hissiz olabiliyorlardı? Bütün bu olanlara sebep, kin ve kıskançlıktı. Yusuf'un ağlamalarına gülerek karşılık verip ona: „Görüyor musun, senin karşında nasıl eğiliyoruz? Bakalım, rüyaların nasıl gerçekleşecekmiş görelim“ dediler. Sonra da hiç bir şey yokmuş gibi oturup yemeklerini yediler. Yusuf'un yalvarışlarına aldırmış bile etmediler.

Yusuf ne yapmıştı? Suçu neydi? Hiç bir şey. Suçsuz yere acı çekmek zorunda kaldı.

Kardeşlerden biri diğerine: Oğlanı öldürmeyelim, bakın benim bir planım var. İşte bir kervan geliyor, kardeşimizi onlara satalım. Bu teklif hepsinin hoşuna gitti. Yusuf kuyudan çıkarıldı. Kervancılarla pazarlık yapıp kardeşleri Yusuf'u sattılar. Yusuf'un bağırıp ağlaması onların umurunda değildi. Esas önemli olan, Yusuf'tan kurtulmalarıydı. Yusuf iplerle bir deveye bağlandı. Ah, Yusuf onlara nasıl yalvarıyordu: „Bırakın beni, babama gitmek istiyorum. Bana acıyın!“ Tüccarlar kararlaştırılan parayı ödedikten sonra, develerini alıp gittiler. Ağabeyleri, tüccarlardan aldıkları az bir gümüş parayı aralarında paylaştılar. Kin duydukları bu insandan kurtuldukları için de çok sevinçliyidiler. İnsan kalbinin ne kadar kötü olduğunu anlayalım diye Allah, bizim için bu hikâyeyi yazdırdı. İncil kitabında, „Kardeşinden nefret eden kimse, bir insanı öldüren kadar suçludur“ diye yazılıdır. Ne doğru söz, değil mi? Bunun için hiç bir zaman kinin kalbinizde yer tutmasına izin vermeyin.

Böylece günler geçiyor, Yusuf geri dönmüyordu. Yaşlı baba ise üzüntüden ne yapacağını bilemiyordu. „Keşke Yusuf'u göndermeseydim. Acaba başına ne gelmiş olabilir?“ Bütün gün Yusuf'un küçük kardeşi Benyamin ile pencerenin önünde oturuyor ve dışarı bakıyorlardı. Nihayet bir gün birisinin geldiğini gördüler. Acaba bu Yusuf muydu? Adam yaklaşınca onun Yusuf olmadığını ve sürünün çobanı olduğunu anladılar. Çobanın elinde bir şeyler vardı. Yakup ve Benyamin ona doğru koştular. O, konuşmadan Yakub'a kanlı bir elbise uzattı. Yakup, ne oldu diye bağırdı. „Bu, benim oğlum Yusuf'un elbisesi.“ Haberci, bunu tarlada bulduk diye cevap verdi. İhtiyar baba büyük bir acı ve kedere boğuldu. Gözlerinden yaşlar boşandı ve durmadan, oğlum Yusuf'u vahşi bir hayvan parçaladı diye bağıırıyordu. Zira ağabeyleri bir keçi yavrusunu kesip, Yusuf'un elbisesini onun kanına batırmışlardı. Böylece, yaptıkları kötü işi gizlemek istiyorlardı. Bu yaptıkları utanılacak işten sonra, üstelik bir de yalan söylüyorlardı. Ne kötü, değil mi? Yalan söylemek çok ağır bir günahdır.

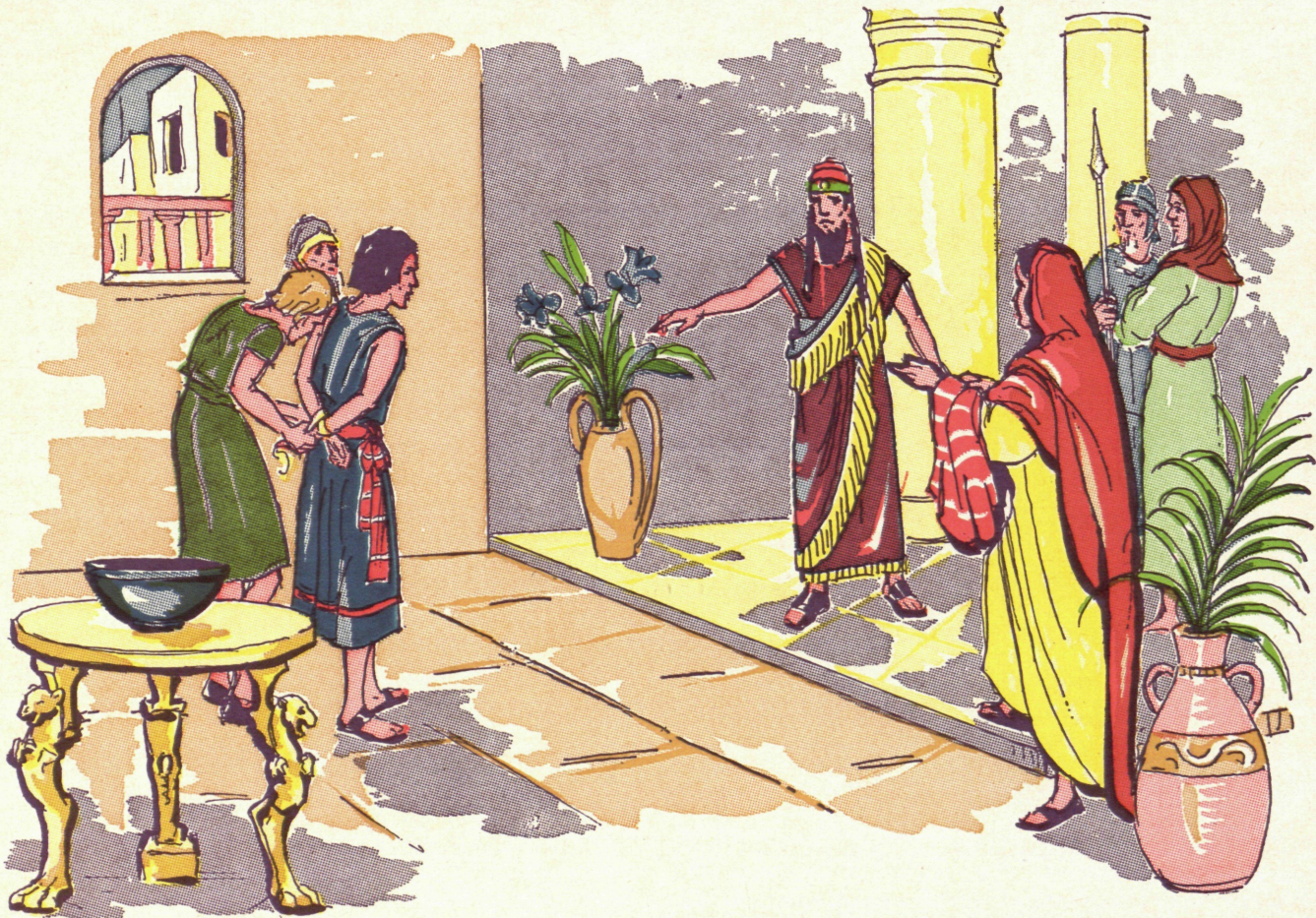
Kervancılar, Yusuf'u Mısır'a getirdiler. Birçok zavallı insanların eşya gibi satıldığı esir pazarında Yusuf'u zengin bir adama sattılar. Adamın adı Potifar'dı. O, Yusuf'u eve, diğer kölelerin yanına getirdi. Köleler çok ağır şartlar altında çalışmak zorundaydılar. Eğer bekçiler için yeteri kadar hızlı yürümediğini anlarırsa onları sık sık kamçılıyorlardı. Yusuf, o yerin lisanını bilmediği için hiç kimseyi anlayamıyordu. Fakat yine de kötümser, asık suratlı, aksi değildi. Bilâkis efendisinin dikkatini çekecek kadar çalışkan ve neşeliydi.

Sevgili çocuklar, Yusuf'un bu kadar sadakatle çalışabilmek için nereden güç aldığını biliyor musunuz? O, Allah'a iman ediyor ve biliyordu ki, kendisi kaderin elinde bir oyuncak değil, bilâkis Tanrı'sının iyilik dolu elindeydi. Allah bana ancak faydalı olanı ister, iyi olanı yapar, diyordu. Allah Yusuf'u bereketledi ve o, başkaları için de bereket oldu. Böylece Yusuf, yabancı bir memlekette Allah'ın iyi bir temsilcisiydi. Yaptıklarıyla Tanrı'nın var olduğunu ve kendisine gü-venenleri ödüllendirdiğini (mükafatlandırdığını) gösteriyordu.

Yusuf'un gayreti ve işine bağlılığından dolayı efendisi Potifar onu evine kâhya yaptı. Bu, iyi ve çok hikmet isteyen bir görevdi. Yusuf artık o kadar sıkı çalışmak zorunda değildi. Her şeyden sorumlu olarak herkese emirlerini veriyordu.

Evin hanımı, kötü bir kadındı. Daima kötü şeyler yapmayı düşünürdü. Yusuf'u gördüğü zaman, onu baştan çıkarıp günaha sokmak istedi. Yusuf ise Allah'ı seviyordu ve kadına: Böyle kötü bir şeyi yaparak Allah'a karşı nasıl günah işleyebilirim deyip, dışarı kaçtı.

Bunun üzerine kadın o kadar sinirlendi ki, akşamleyin kocasına yalan söyleyerek, Yusuf'un kendisine saldırmak istediğini bildirdi. Potifar, karısının söylediği yalan sözlere inandı ve çok öfkelenerek, zavallı suçsuz Yusuf'u hapse attırdı. Yusuf, kardeşleri tarafından satıldıktan sonra bir kere daha suçsuz yere acı çekecekti. Allah, buna müsaade etti. Çünkü Allah Yusuf için yeni görevler hazırlamıştı.

İmanlı genç şimdi cezaevindeydi. Acaba Allah'a kendisine yeni eziyetler çektirdiği için sitem ediyor muydu? Hayır, içinde bulunduğu durumdan şikâyetçi değildi. Çünkü Allah Yusuf'la beraberdi. Allah cezaevi müdürünün kalbine Yusuf'a iyi davranması için merhamet verdi. Müdür, Yusuf'a gardiyanlık görevini verip, artık hiç bir şeyle ilgilenmedi. Çünkü Allah'ın Yusuf'la beraber olduğunu ve onu her işte başarılı ettiğini farketmişti. Böylece Yusuf, Potifar'ın evinde olduğu gibi, cezaevinde ve karşılaştığı bütün insanların önünde Allah'ın varlığının bir delili oldu.

Allah'a güvenmek, sağlam bir duvara dayanmak gibidir. Yusuf da Allah'a güvendi ve devamlı ona içini döktü. Her ihtiyaç ve üzüntüsünde ona yöneldi. O da Yusuf'u hiç yanıltmadı.

Sevgili çocuklar, başkalarına söyleyemediğiniz üzüntülerinizi, Allah'a söyleyebilir ve onun sizinle birlikte olmasını isteyebilirsiniz. Dua etmek sizi ferahlatacak ve üzüntülerinizi sadık biriyle paylaştığınızı bileceksiniz. Allah sizi duyacaktır.

Yusuf'u yeni ödevler bekliyordu. Kral, gözünden düşen iki adamını, ekmekçi başı ile sâkisini cezaevine attırmıştı. İşte nüfuslu kimseler böyle sinirlenince, kendilerinden zayıfları cezalandırırlar. Yusuf, cezaevinde bu iki talihsiz insana hizmet ediyordu. Bir gün tutuklu olan bu iki adamın üzgün bir halde bir köşede oturduklarını gördü. İkisi de birer rüya görmüşlerdi. Onlar, rüyaların boş olduğu düşüncesinde değillerdi, aksine, önemli bir olayın cereyan edeceğine inanıyorlardı. Yusuf onlara bu rüyaları Allah'ın yorumlayacağını hatırlattı. Allah'a dua etti ve rüyaları doğru yorumlaması için kendisine yardımcı olmasını diledi. Kralın sâkisi rüyasını Yusuf'a anlattığında, Yusuf ona üç gün içinde hapisten çıkarılıp, tekrar eski işine tayin edileceğini söyledi. Fırıncı başının rüyasını dinledikten sonra, kralın onu üç gün içinde astıracağını haber verdi. Yusuf'un söyledikleri tamamen doğru çıktı.

Allah, arasıra insanların sıkıntıya düşmelerine izin verir. Fakat onları tekrar oradan çıkarır. Onun elinde çeşitli imkânlar vardır. Kral, kötü bir gece geçirdi ve o gece iki defa rüya gördü. Rüyaların anlamlı olduğunu bildiğinden, sıkıntı içindeydi. Ülkenin en ünlü sihirbazlarını çağdıysa da kimse ona yardım edemedi. Herkes çaresizdi. Acaba bu rüyaları kim yorumlayabilirdi? Kralın hapisten çıkan sâkisi Yusuf'u hatırladı. Ve derhal krala söyledi. Yusuf acele cezaevinden çıkarılıp, yeni elbiseler giydirilerek, kralın huzuruna çıkarıldı. Yusuf, bu rüyaları yorumlamakta, kendisine ancak Allah'ın yardımcı olacağını krala hatırlattı. Yusuf, rüyayı açıklayıp, sözlerini bitirdiğinde kral gülüyordu, çok sevinçliydi. Allah ülkeye büyük bir kıtlık getirecekti, fakat daha önce yedi sene bolluk olacaktı.

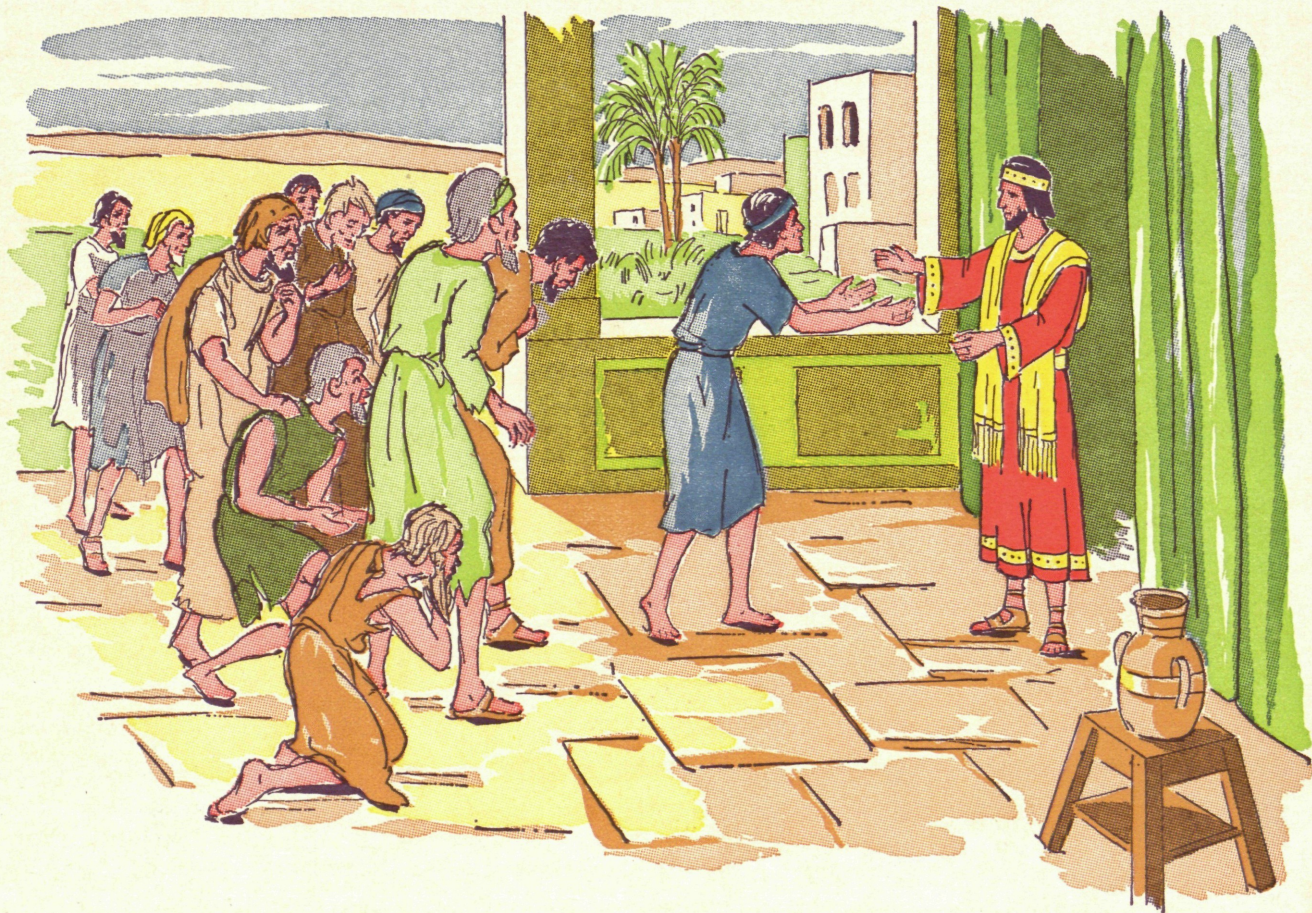
Herkes Yusuf'a hürmet etmeğe başlamıştı. Ona kraliyet elbisesi giydirdiler, boynuna altın kolye ve parmağına tuğralı bir yüzük takıldı. Kral, Yusuf'u tahta yanına oturttu. Herkes onun önünde de eğilecekti.

Evet sevgili çocuklar! Allah kendisine sadık olanları değerlendiriyor. Ona güvenenleri, çoğu zaman bu dünyada bile mükâfatlandırıyor.

Kralın rüyalarını yorumladıktan sonra, Yusuf Mısır'da kraldan sonra en çok sözü geçen kimse oldu. „Dünyanın Kurtarıcısı“ diye anılıyordu. Bolluk yıllarında buğdayları ambarlara depo ettirdi. Bolluk yıllarından sonra yedi sene devam eden kıtlık yıllarında herkes Yusuf'a gelerek ekmek satın aldı. Bir gün Yusuf, kendisine ekmek almak için gelen halkın arasında kardeşlerini gördü. Onlar da kıtlık yüzünden Mısır'a buğday almağa gelmişlerdi. Fakat onlar kral elbisesleri içindeki Yusuf'u tanımadılar. Yusuf ise onları derhal tanıdı. Yusuf kardeşlerini çok seviyordu. Yalnız yaptıkları şeyin çok kötü olduğunu onlara göstermek istiyordu. Onlarla çok sert konuşarak, casus oldukları iddiasıyla onları cezaevine attırdı. Yusuf, ağabeylerinin büyük korkuyla şöyle konuştuklarını duyuyordu: „Allah nihayet bizi buldu, kardeşimize yaptığımız kötülükten dolayı cezalandırılıyor.“ Yusuf bu sözlere ne kadar sevindi. Onların günahlarını kabul etmeleri için Allah'ın onlarda işlediğini biliyordu. İşledikleri günaha artık pişman olduklarını anlayarak, onları hapisten çıkarttı. İkinci defa ekmek almağa geldiklerinde, onlara: „Ben kardeşiniz Yusuf'um, korkmayın, sizden intikam almayacağım“ diyerek kendisini tanıttı. Ve sözlerine şöyle devam etti: „Allah beni sizin sayenizde Mısır'a gönderdi ki, kıtlık yıllarında siz ekmek bulup hayatta kalasınız. Şimdi eve gidin ve babamı buraya getirin.“

Sevgili çocuklar, Yusuf'un ağabeylerinin nasıl şaşırıp sevindiklerini tahmin edebiliyor musunuz?

Yusuf'un hayatta olduğu haberini ağabeyleri babalarına götürdüler. Buna inanamayan baba, Yusuf'un gönderdiği hediyelerden haberin doğruluğuna inandı. O da Yusuf'u bir an önce görmek istiyordu. Gideceđi yol, yaşlı bir adam için çok uzun olmasına rağmen, eşyalarını arabaya yükleyerek yola çıktı. Öldüğünü zannettiği oğlunu görüp bağrına basacağına bir türlü inanamıyordu. Şehrin ilk evleri göründüğünde, Yusuf da gösterişli bir araba içinde babasına doğru geliyordu. Yusuf'un babası Yakup daha arabadan inmeden, Yusuf koşarak babasının boynuna sarıldı. İkisi de sevinçten ağlıyorlardı. Babası Yusuf'a: „Şimdi rahat ölebilirim, seni görebilmek benim için ne büyük bir mutluluktur“ diyordu.

Sevgili Çocuklar!

Yusuf'un hikâyesi burada bitiyor. Yusuf'un sayesinde milyonlarca insan açlıktan ve ölümden kurtuldu. Ona „Dünyanın Kurtarıcısı“ diyorlardı. Ümit ederiz ki, sizin sayenizde de etrafınızdaki insanlar çeşitli dert ve sıkıntılarından kurtulsunlar. Siz de yalnız kendi menfaatinizi, çıkarınızı değil, bilhassa etrafınızdaki insanların rahatlığını düşünmelisiniz değil mi?

Allah'ı sevmek ve onun yolundan gitmek her zaman kolay olmayacaktır. Hatta Yusuf'un hayatında olduğu gibi Allah'a itaat etmeniz sizi çeşitli sıkıntılara götürebilir. Fakat Allah'ın sizinle beraber oluşu size teselli ve cesaret verecektir. Ne mutlu sıkıntılara dayanıp Allah'ın kurtuluşunu sabırla bekleyenlere. Yusuf'tan hepimiz örnek alalım.

Sevgili Çocuklar!

Sizlere „Tufan“ isimli kitabımızı da okumanızı tavsiye ederiz. Bu kitabı aşağıdaki adresten temin edebilirsiniz.

Adres: Mutlu Kaynak
Postfach 4546
6200 Wiesbaden

